

Pomáhat a chránit

POLICEJNÍ PREZIDIUM ČR

úsek náměstka policejního prezidenta pro ekonomiku
Odbor veřejných zakázek

Č.j. PPR-3542-121/ČJ-2016-990640

Praha 5. srpna 2016

Počet listů: 14

ŠKODA AUTO a.s.

tř. Václava Klementa 869
293 01 Mladá Boleslav

Č E S K Á R E P U B L I K A
M I N I S T E R S T V O V N I T R A

Praha 7, Nad Štolou 936/3, IČO: 000 07 064

zastoupená

**Ing. Vladimírem Kalibou, vedoucím odboru veřejných zakázek
Policejního prezidia České republiky
zástupcem centrálního zadavatele
(dále jen „centrální zadavatel“),**

R O Z H O D N U T Í

centrálního zadavatele o námitkách stěžovatele proti rozhodnutím centrálního zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky pro části 1, 2 a 3 nadlimitní veřejné zakázky „Rámcová smlouva na dodávky automobilů osobních silničních v policejním provedení“, ze dne 12.7.2016, č.j. PPR-3542-110/ČJ-2016/990640, PPR-3542-111/ČJ-2016/990640 a PPR-3542-112/ČJ-2016/990640.

Centrální zadavatel v souladu s ustanovením § 111 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)

rozhodl takto:

námitkám společnosti ŠKODA AUTO a.s. se sídlem tř. Václava Klementa 869, 293 01 Mladá Boleslav, IČO: 00177041 (dále jen „stěžovatel“), centrální zadavatel

částečně vyhovuje,

konkrétně té části stěžovatelových námitek, která se týká stěžovatelem tvrzené mimořádně nízké nabídkové ceny obsažené v nabídkách společnosti Hyundai Motor Czech s.r.o., IČO 28399757, podaných v zadávacím řízení na části 1, 2 a 3 nadlimitní veřejné zakázky „Rámcová smlouva na dodávky automobilů osobních silničních v policejním provedení“,

a v souladu s § 111 odst. 1 větou druhou zákona **uvádí následující způsob provedení nápravy.**

Centrální zadavatel zruší rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky pro část 1, 2 a 3 nadlimitní veřejné zakázky „Rámcová smlouva na dodávky automobilů osobních silničních v policejním provedení“ ze dne 12.7.2016, č.j. PPR-3542-110/ČJ-2016/990640, PPR-3542-111/ČJ-2016/990640 a PPR-3542-112/ČJ-2016/990640, a dále v souladu s § 79 odst. 5 zákona rozhodne o novém posouzení a hodnocení nabídek, přičemž pro nové posouzení a hodnocení nabídek ustanoví jinou hodnotící komisi.

V ostatních částech centrální zadavatel námitkám stěžovatele

nevyhovuje.

Odůvodnění:

I.

Údaje k zadávacímu řízení a námitky stěžovatele:

Centrální zadavatel realizuje otevřené zadávací řízení na veřejnou zakázku „Rámcová smlouva na dodávky automobilů osobních silničních v policejním provedení“ (dále jen „veřejná zakázka“). Veřejná zakázka je ve smyslu § 98 zákona rozdělena na tři části. Stěžovatel podal nabídku v zadávacím řízení na všechny tři části veřejné zakázky, je tedy uchazečem ve smyslu § 17 písm. j) zákona.

Centrální zadavatel rozhodnutími ze dne 12.7.2016, č.j. PPR-3542-110/ČJ-2016/990640, PPR-3542-111/ČJ-2016/990640 a PPR-3542-112/ČJ-2016/990640 (dále jen „rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky“) podle § 81 odst. 1 zákona rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky pro všechny tři části veřejné zakázky. Nabídky stěžovatele nebyly vyhodnoceny jako nejvhodnější ani v jedné části veřejné zakázky. Centrální zadavatel podle § 81 odst. 3 zákona odeslal stěžovateli oznámení o výběru nejvhodnější nabídky pro části 1, 2 a 3 veřejné zakázky. Toto oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 12.7.2016, č.j. PPR-3542-25/ČJ-2016-990640, bylo stěžovateli doručeno dne 12.7.2016.

Dne 26.7.2016 byly centrálnímu zadavateli doručeny stěžovatelovy námitky proti rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky (dále jen „námitky“).

Stěžovatel má za to, že rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, jakož i jim předcházející postupy ve všech třech částech veřejné zakázky, jsou v rozporu se zákonem. Uvedenou nezákonnost spatřuje stěžovatel primárně v tom, že centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, v důsledku porušení ustanovení § 76 odst. 1, 6 zákona a § 77 zákona vybral jako nejvhodnější nabídky pro části 1, 2 a 3 veřejné zakázky nabídky podané uchazečem Hyundai Motor Czech s.r.o., IČO 28399757 (dále jen „vítězný uchazeč“), a to navzdory tomu, že tyto nabídky jsou dle názoru stěžovatele nevhodné ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona a obsahují nepřiměřeně nízké nabídkové ceny ve smyslu § 77 odst. 1 zákona, přičemž stěžovatelem tvrzený protiprávní postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky pro část 1, 2 i 3 veřejné zakázky.

Dále pak stěžovatel namítá, že centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, nad rámec výše uvedeného, zatížil posouzení a následný výběr nejvhodnějších nabídek pro všechny tři části veřejné zakázky, jakož i samotnou zprávu o posouzení a hodnocení nabídek, netransparentností ve smyslu § 6 odst. 1 zákona, argumentem a contrario. Uvedené úkony totiž dle stěžovatele proběhly značně nečitelným způsobem

neumožňujícím ani minimální kontrolu nad jejich zákonností a způsobem, který vzbuzuje důvodné pochybnosti o férovosti zadávacího řízení.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise pochybila, když vybrala jako nejhodnější nabídky pro všechny tři části veřejné zakázky nabídky vítězného uchazeče. Podle názoru stěžovatele měl být vítězný uchazeč, pokud by centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, postupovala v souladu s § 76 odst. 1, 6 zákona a § 77 odst. 1 zákona, z účasti v zadávacím řízení na všechny tři části veřejné zakázky vyloučen.

K nevhodnosti nabídek vítězného uchazeče podaných na všechny tři části veřejné zakázky stěžovatel poznamenává, že, v reakci na nedávné nabídky vítězného uchazeče podávané v zadávacích řízeních realizovaných veřejnými zadavateli a skutečnost, že některé typy vozidel vyráběné vítězným uchazečem se Policií České republiky neosvědčily, domnívá se stěžovatel, že nabídky vítězného uchazeče pro část 1, 2 i 3 veřejné zakázky musely sestávat z vozidel typu „Tucson“. Je-li tato domněnka stěžovatele pravdivá, pak je stěžovatel přesvědčen, že předmětné nabídky vítězného uchazeče jsou nevhodnými nabídkami ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona, a to důvodů týkajících se provedení nabízených vozidel a základního objemu zavazadlového prostoru nabízených vozidel.

Ohledně provedení vozidel nabízených vítězným uchazečem stěžovatel uvádí, že předmětem veřejné zakázky má být dle přílohy č. 5 zadávací dokumentace dodání silničních osobních automobilů v provedeních pro část 1 veřejné zakázky „sedan, liftback, hatchback nebo osobní kombi“ (typ č. 1) a „hatchback nebo osobní kombi“ (typ č. 2), pro část 2 veřejné zakázky „hatchback nebo osobní kombi“ a pro část 3 veřejné zakázky „hatchback nebo osobní kombi“.

Vozidla typu Tucson, nabízená vítězným uchazečem pro všechny tři části veřejné zakázky, však dle stěžovatele žádné z výše uvedených, centrálním zadavatelem požadovaných provedení nesplňují, neboť ke dni podání nabídek byla schválena Ministerstvem dopravy České republiky pro provoz na pozemních komunikacích pouze a výlučně v provedení „víceúčelové vozidlo“.

Dle stěžovatele „víceúčelové vozidlo“ nelze v žádném případě považovat za provedení vozidla korespondující s požadavky centrálního zadavatele na provedení „sedan, liftback, hatchback nebo osobní kombi“, což dle stěžovatele dokládá i Norma ISO 3833-1977, která toto provedení jasně odlišuje od provedení sedan, liftback, hatchback a osobní kombi. Dalším důvodem, proč dle stěžovatele nelze vozidlo v provedení „víceúčelové vozidlo“ stavět na roveň vozidlům v provedení „sedan, liftback, hatchback nebo osobní kombi“, je dle stěžovatele skutečnost, že víceúčelová vozidla mají mnohem větší spotřebu pohonných hmot než vozidla v provedení sedan, liftback, hatchback nebo osobní kombi. Nižší spotřebu dle stěžovatele vyžadoval i sám centrální zadavatel, protože jinak by víceúčelová vozidla z výčtu vhodných provedení úmyslně nevypouštěl.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, mohl a měl zjistit nevhodné provedení vozidel z nabídek podaných vítězným uchazečem pro části 1, 2 a 3 veřejné zakázky, když součástí jednotlivých nabídek měl být v souladu s článkem 6.4 zadávací dokumentace i základní technický popis schváleného typu vozidla.

Stěžovatel má za to, že nabídky vítězného uchazeče na část 1, 2 a 3 veřejné zakázky měly být v souladu s § 76 odst. 1 a 6 zákona hodnotící komisí vyřazeny a vítězný uchazeč měl být centrálním zadavatelem z účasti v zadávacím řízení na všechny tři části veřejné zakázky vyloučen. Pokud si hodnotící komise a centrální zadavatel uvedeným způsobem nepočínali a namísto toho byly nabídky vítězného uchazeče vybrány jako nejhodnější,

došlo dle stěžovatele k zatížení zadávacího řízení, jakož i rozhodnutí o výběru nevhodnější nabídky, vadou nezákonnosti.

K základnímu objemu zavazadlového prostoru stěžovatel podotýká, že předmět veřejné zakázky byl v příloze č. 5 zadávací dokumentace mimo jiné centrálním zadavatelem vymezen vyžadovaným základním objemem zavazadlového prostoru (v dm^3), přičemž v případě části 1 veřejné zakázky požadoval centrální zadavatel dodání vozidel se základním objemem zavazadlového prostoru minimálně 450 dm^3 pro typ vozidla č. 1 a minimálně 500 dm^3 pro typ vozidla č. 2, pro části 2 a 3 veřejné zakázky pak centrální zadavatel požadoval základní minimální objem zavazadlového prostoru 500 dm^3 .

Stěžovatel má pochybnosti, zda vozidla typu Tucson, nabízená vítězným uchazečem pro všechny části veřejné zakázky uvedené požadavky centrálního zadavatele na minimální objem zavazadlového prostoru splňují.

Z propagačních materiálů vítězného uchazeče k vozidlu typu Tucson, jakož i z veřejně dostupné smlouvy č. 49/2016, uzavřené mezi Českou republikou – Ministerstvem vnitra a vítězným uchazečem dne 25. dubna 2016 dle stěžovatele vyplývá, že základní objem zavazadlového prostoru vozidel typu Tucson je jen 488 dm^3 . Z toho stěžovatel vyvozuje, že vozidla typu Tucson nesplňují požadavky centrálního zadavatele na předmět plnění ani jedné ze tří částí veřejné zakázky.

Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek je dle stěžovatele zřejmé, že hodnotící komise při posouzení nabídek přešla skutečnost, že vítězný uchazeč podal nevhodné nabídky ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona, když nabídl pro všechny tři části veřejné zakázky vozidla v jiném provedení a o menším základním objemu zavazadlového prostoru, než jak bylo požadováno v zadávací dokumentaci.

Dle stěžovatele, pokud by hodnotící komise provedla posouzení nabídek řádně, musela by buď vítězného uchazeče ze všech tří částí veřejné zakázky vyloučit, nebo ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek alespoň zdůvodnit, proč nepředstavuje dodávka vozidel v jiném provedení, než jaké požadoval centrální zadavatel, nevhodnou nabídku ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona. Takový obsahový požadavek zprávy o posouzení a hodnocení nabídek dovozuje stěžovatel z § 80 odst. 1 zákona a smyslu a účelu právní úpravy ukládající hodnotící komisi vyhotovit zprávu o posouzení a hodnocení nabídek ve spojení se zásadou transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona.

V této souvislosti stěžovatel argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu 7 Afs 57/2012 a dále dovozuje, že se hodnotící komise dopustila buď porušení § 76 odst. 1, 6 zákona, pokud se otázkou nevhodnosti nabídky vítězného uchazeče vůbec nezabývala, nebo porušení § 80 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 odst. 1 zákona, pokud se otázkou nevhodnosti nabídky vítězného uchazeče zabývala, nabídku vítězného uchazeče vyhodnotila jako vhodnou, ale ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek nezaznamenala své myšlenkové pochody týkající se posouzení vhodnosti či nevhodnosti nabídky vítězného uchazeče.

Ohledně údajného nedodržení zásady transparentnosti stěžovatel argumentuje rozsudky Krajského soudu v Brně 31 Ca 166/2005 a 29 Af 41/2013, jakož i rozsudkem Nejvyššího správního soudu 1 Afs 45/2010.

Dále se stěžovatel domnívá, že nabídky vítězného uchazeče pro všechny tři části veřejné zakázky obsahují mimořádně nízkou nabídkovou cenu ve smyslu § 77 odst. 1 zákona.

Tyto mimořádně nízké nabídkové ceny si však centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, nenechal od vítězného uchazeče vysvětlit, ačkoli k tomu byl dle § 77 odst. 1 zákona povinen. Uvedené stěžovatel vyvozuje ze skutečnosti, že zpráva o

posouzení a hodnocení nabídek nic neuvádí o tom, že by hodnotící komise žádala vítězného uchazeče o zdůvodnění těch částí nabídek, které jsou pro výši nabídkové ceny podstatné, ve smyslu § 77 odst. 1 zákona, přičemž, dle stěžovatele, pokud by hodnotící komise žádala vítězného uchazeče o zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny, měla by se informace o této žádosti objevit ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek.

Uchazeč podotýká, že zpráva o posouzení a hodnocení nabídek neobsahuje žádné informace o posouzení nabídek v intencích § 76 odst. 1 zákona a § 77 odst. 1 zákona. V této souvislosti stěžovatel argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Brně 62 Af 28/2011 a dodává, že zkoumání toho, zda konkrétní nabídky obsahuje či neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, je obligatorní součástí procesu posuzování nabídek. Z toho stěžovatel dovozuje, že i zpráva o posouzení a hodnocení nabídek by měla obsahovat informaci o tom, zda a jak hodnotící komise posuzovala, zda nabídky jednotlivých uchazečů obsahují či neobsahují mimořádně nízkou nabídkovou cenu. V poznámce pod čarou pak stěžovatel sice připouští, že zákon výslovně nestanoví, že by součástí zprávy o posouzení a hodnocení nabídek měla být i informace o posouzení nabídek v intencích § 76 odst. 1 zákona ve spojení s § 77 odst. 1 zákona, avšak tento požadavek lze dle stěžovatele jednoznačně dovodit ze zásady transparentnosti ve smyslu § 6 odst. 1 zákona a ze stěžovatelem citované judikatury.

Dle stěžovatele tak centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, svým netransparentním postupem zcela znemožnila přezkoumání toho, zda byly hodnoceny právě a jen ty nabídky, jejichž hodnocení zákon připouští. Uvedené pochybení je dle stěžovatele o to závažnější, že mělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky na všechny tři části veřejné zakázky, když byly vybrány právě nabídky vítězného uchazeče, obsahující mimořádně nízké nabídkové ceny ve smyslu § 77 odst. 1 zákona.

Stěžovatel dále rozvádí své úvahy týkající se tvrzené mimořádně nízké nabídkové ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče.

Stěžovatel podotýká, že nabídková cena vítězného uchazeče dosahuje v části 1 veřejné zakázky jen 76,3% předpokládané hodnoty veřejné zakázky, v části 2 veřejné zakázky jen 74,7% předpokládané hodnoty veřejné zakázky a v části 3 veřejné zakázky jen 78,2% předpokládané hodnoty veřejné zakázky.

Zjevně nízké jsou pak nabídkové ceny vítězného uchazeče i ve vztahu k nabídkovým cenám stěžovatele, a to konkrétně v části 1 veřejné zakázky je nabídková cena vítězného uchazeče o 20% nižší než nabídková cena stěžovatele, v části 2 veřejné zakázky je nabídková cena vítězného uchazeče o 21,8% nižší než nabídková cena stěžovatele a v části 3 veřejné zakázky je nabídková cena vítězného uchazeče o 15,2% nižší než nabídková cena stěžovatele. Přitom v případě běžně doporučovaných maloobchodních cen jsou vozidla nabízená vítězným uchazečem, jak dle stěžovatele vyplývá z marketingového porovnání cenových indexů systému JATO provedeného stěžovatelem, dokonce v části 1 veřejné zakázky o 9% dražší, než vozidla nabízená stěžovatelem. V případě částí 2 a 3 veřejné zakázky jsou pak rozdíly mezi běžnými doporučovanými maloobchodními cenami výrazně nižší než rozdíly mezi nabídkovými cenami, když rozdíl mezi běžnými doporučovanými maloobchodními cenami dosahuje jen cca 8%.

Stěžovatel dále poukazuje na to, že z pohledu práva Evropské unie je mimořádně nízká nabídková cena i taková cena, která nezaručuje danému uchazeči zisk. V této souvislosti stěžovatel argumentuje rovněž rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) č.j. ÚOHS-S170/2013/VZ-7432/2014/521/GSt.

Stěžovatel má pochybnosti o tom, zda nabídkové ceny předložené vítězným uchazečem ve vztahu ke všem třem částem veřejné zakázky v sobě zahrnují jakýkoli byť zcela marginální zisk vítězného uchazeče za každou z jednotlivých částí veřejné zakázky.

Dle stěžovatele průměrná cena osobního vozidla nabízeného vítězným uchazečem v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku činila 321.052,2 Kč bez DPH pro část 1 veřejné zakázky, 340.958,7 Kč bez DPH pro část 2 veřejné zakázky a 408.611,6 Kč bez DPH pro část 3 veřejné zakázky.

Dle stěžovatele však, běžná doporučená maloobchodní cena vozidla typu Tucson dle aktuálního ceníku vítězného uchazeče platného od 18. července 2016, začíná až na částce výrazně vyšší, a sice na částce 529.990 Kč. Za uvedenou cenu však vítězný uchazeč nabízí pouze vozidlo v té nejzákladnější verzi, tedy vozidlo s výrazně menším výkonem a podstatně skromnější výbavou a příslušenstvím, než jaké byly požadovány centrálním zadavatelem v rámci jednotlivých částí veřejné zakázky.

V uvedené ceně dle ceníku vítězného uchazeče pak dle stěžovatele nejsou zahrnuty ani náklady na policejní výbavu ve smyslu řádku 58-84 přílohy č. 5 zadávací dokumentace, výbavu za užití práva přednosti v jízdě ve smyslu řádku 85-97 přílohy č. 5 zadávací dokumentace, výbavu pro použití radiostanice ve smyslu řádku 98-107 přílohy č. 5 zadávací dokumentace, které dle stěžovatele nejsou zanedbatelné. Náklady na toto policejní dovybavení se dle údajného odborného odhadu stěžovatele pohybují v částce cca 160.000,- Kč, případně v částce o něco nižší při minimalizaci subdodavatelského řetězce.

V uvedené ceně dle ceníku pak dle stěžovatele nejsou zahrnuty ani veškeré a záruční, pozáruční a servisní podmínky dle článku 3 zadávací dokumentace, které si centrální zadavatel v zadávací dokumentaci vymínil, a ani náklady na zaškolení 30 uživatelů pro každý typ dodávaného vozidla v prostorách vítězného uchazeče pro oprávnění provádět osazení, údržbu a demontáž všech komponent lokalizačních a záznamových zařízení dle článku 1.5 zadávací dokumentace.

Stěžovatel přiznává, že nemá k dispozici další potřebné informace, když pro vozidla typu Tucson ve verzi a výbavě požadované centrálním zadavatelem neexistuje ceník. I z veřejně dostupných informací je však dle stěžovatele evidentní, že nabídkové ceny vítězného uchazeče na jednotlivé části veřejné zakázky jsou ve vztahu k ceně uvedené v ceníku vítězného uchazeče, zvýšené o náklady na vybavení potřebným motorem, příslušenstvím a policejním dovybavením, tak aby nabízená vozidla korespondovala s požadavky centrálního zadavatele, ve zjevném nepoměru.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že pokud by se srovnatelná vozidla, jaká poptával centrální zadavatel v rámci veřejné zakázky, měla prodávat volně na trhu, požadoval by za ně vítězný uchazeč cenu minimálně o 64-65% vyšší v případě vozidel dle části 1 a 2 veřejné zakázky a minimálně o 55% vyšší v případě vozidel dle části 3 veřejné zakázky. Taková výše slev je dle stěžovatele v daném oboru naprosto nestandardní, neboť již nezaručuje dodavateli ani pokrytí nákladů.

Zjevně nepoměrné jsou dle stěžovatele i průměrné ceny osobního vozidla typu Tucson nabízeného vítězným uchazečem v rámci jednotlivých částí veřejné zakázky i ve vztahu k nabídkovým cenám obsažených v nabídkách vítězného uchazeče podávaných v zadávacích řízeních na jiné veřejné zakázky, kdy dle stěžovatele vítězný uchazeč nabízel dodávku vozidel typu Tucson Ředitelství silnic a dálnic za v průměru 483.000,- Kč DPH a Státnímu fondu dopravní infrastruktury za v průměru 484.000,- Kč DPH. V uvedených cenách přitom dle stěžovatele vůbec nebyly promítnuty náklady na rozsáhlé

policejní dovybavení a další specifické požadavky centrálního zadavatele na předmět plnění.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti měl centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise při posuzování nabídek v intencích ustanovení § 76 odst. 1 zákona ve spojení s § 77 odst. 1 zákona dospět k závěru, že nabídková cena předkládaná vítězným uchazečem je nepřiměřeně nízká a měl si vyžádat vysvětlení ve smyslu § 77 odst. 1 zákona.

Stěžovatel se domnívá, že pokud si centrální zadavatel, respektive jeho hodnotící komise, takové vysvětlení nevyžádala, pak byl postup takový postup hodnotící komise a následný postup centrálního zadavatele spočívající ve vydání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ve všech částech veřejné zakázky nezákonný. Stěžovatel má za to, že tímto postupem došlo k ovlivnění nejvhodnější nabídky ve všech částech veřejné zakázky.

Stěžovatel tvrdí, že mu v důsledku popsaného nezákonného postupu při posouzení a hodnocení nabídek pro všechny části veřejné zakázky a vydání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky hrozí újma spočívající ve skutečné škodě (marně vynaložené náklady apod.) a v ušlém zisku, respektive ve ztrátě obchodní příležitosti, kterou by měl, pokud by centrální zadavatel postupoval v souladu se zákonem.

Dle stěžovatele, pokud by centrální zadavatel posoudil nabídky podané v zadávacím řízení na část 1, 2 a 3 veřejné zakázky v souladu se zákonem, musel by vítězného uchazeče z účasti v zadávacím řízení na všechny tři části veřejné zakázky vyloučit a stěžovatel by měl možnost veřejnou zakázku získat, když jeho nabídky se umístily ve všech částech veřejné zakázky hned za nabídkami vítězného uchazeče.

Stěžovatel se domáhá toho, aby centrální zadavatel zrušil rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky pro části 1, 2 a 3 veřejné zakázky a provedl s odkazem na § 79 odst. 5 zákona nové posouzení a hodnocení nabídek podaných v zadávacím řízení na všechny tři části veřejné zakázky.

II.

Vypořádání námitek stěžovatele:

Centrální zadavatel nejprve přezkoumal námitky stěžovatele z hlediska splnění zákonných požadavků stanovených v § 110 zákona. Centrální zadavatel konstatuje, že stěžovatel podal námitky ve lhůtě stanovené v § 110 odst. 4 zákona a že námitky stěžovatele vyhovují veškerým požadavkům stanoveným v § 110 odst. 7 zákona.

K jednotlivým tvrzením stěžovatele obsaženým v námitkách uvádí centrální zadavatel následující.

Centrální zadavatel odmítá stěžovatelovo tvrzení, že nabídky vítězného uchazeče podané v zadávacím řízení na části 1, 2 a 3 veřejné zakázky jsou nabídkami nevhodnými ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona, tedy že se jedná o nabídky nesplňující požadavky centrálního zadavatele na předmět plnění veřejné zakázky.

Stěžovatelova domněnka, vyjádřená v námitkách, že nabídky vítězného uchazeče sestávají z vozidel typu Tucson, **je správná**. Nicméně **stěžovatelovo tvrzení**, že vozidla typu Tucson nesplňují požadavky centrálního zadavatele kladené na poptávaná vozidla v zadávací dokumentaci, **se již nezakládá na pravdě**.

Stěžovatelova tvrzení ohledně nevhodnosti nabídek vítězného uchazeče jsou založena jednak na úvahách týkajících se údajného nesouladu požadavků centrálního zadavatele na provedení poptávaných vozidel s provedením vozidel nabízených vítězným uchazečem, jednak na úvahách týkajících se údajného nesouladu požadavků centrálního

zadavatele na základní objem zavazadlového prostoru poptávaných vozidel se základním objemem zavazadlového prostoru vozidel nabízených vítězným uchazečem.

K údajnému nesouladu požadavků centrálního zadavatele na provedení poptávaných vozidel s provedením vozidel nabízených vítězným uchazečem konstatuje centrální zadavatel následující.

Technická specifikace poptávaných vozidel je obsažena v příloze č. 5 zadávací dokumentace. Pro každý typ poptávaného vozidla v každé z částí veřejné zakázky vytvořil centrální zadavatel **velmi podrobnou tabulku čítající celkem 117 (!!!) položek**, ve kterých **naprosto precizně specifikoval své požadavky** na technickou specifikaci poptávaných vozidel. Požadavky na provedení poptávaných vozidel jsou uvedeny v položce č. 2 zmíněných tabulek. Pro část 1 veřejné zakázky centrální zadavatel poptává dva typy vozidel, typ č. 1 v provedení „sedan, liftback, hatchback nebo osobní kombi“ a dále typ č. 2 v provedení „hatchback nebo osobní kombi“. Pro část 2 veřejné zakázky centrální zadavatel poptává jeden typ vozidel, a sice typ č. 3 (číslování typů jde napříč částmi veřejné zakázky) v provedení „hatchback nebo osobní kombi“. Pro část 3 veřejné zakázky centrální zadavatel poptává jeden typ vozidel, a sice typ č. 4 v provedení „hatchback nebo osobní kombi“.

Již tím, že centrální zadavatel v rámci technické specifikace poptávaných vozidel **použil pojem „typ“**, dal jednoznačně najevo, že mu jde skutečně o uzavření rámcových smluv na dodávky vozidel „**určitého typu**“, nikoli konkrétní „homologace“. Důkazy pro toto tvrzení lze nalézt v samotné zadávací dokumentaci.

Předně termín „**homologace**“ se v zadávací dokumentaci **objevuje**, ovšem ve zcela jiné souvislosti, nemající nic společného s typem poptávaného vozidla. Tak v článku 1.3 zadávací dokumentace, nazvaném „Technická specifikace veřejné zakázky“, centrální zadavatel klade požadavky na homologaci veškerých prvků dodatečné policejní výbavy, výbavy pro právo přednosti v jízdě, výbavy pro použití radiostanice a výbavy pro použití LZZ včetně její montáže. Tentýž požadavek centrálního zadavatele se objevuje i v článku II odst. 7 přílohy č. 4 zadávací dokumentace, která je „Závazným vzorem textu rámcové smlouvy“. Jinými slovy, **tam**, kde centrální zadavatel ohledně určitých prvků technické specifikace **požadoval homologaci** těchto prvků, **tam** také tento svůj **požadavek** v zadávací dokumentaci **výslovně vynesl**. Kdyby mu šlo v daném zadávacím řízení o získání vozidel typu ve smyslu konkrétní homologace, **nic by mu nebránilo** takový **požadavek** v rámci technické specifikace poptávaných vozidel **výslovně vznést**.

Dále pak tím, že centrální zadavatel v technické specifikaci poptávaných vozidel typu č. 1 pro část 1 veřejné zakázky **použil pojmu „liftback“, který není homologován**, jednoznačně vyjádřil svůj úmysl **poptávat vozidla „určitého typu“, nikoli konkrétní homologace**.

Stěžovatel argumentuje elektronickou zprávou, kterou obdržel dne 14. června 2016 prostřednictvím elektronické pošty, a ve které mu pan Ing. Jiří Počta z odboru provozu silničních vozidel Ministerstva dopravy sděluje informace ohledně karosářského provedení vozidla Tucson z hlediska směrnice 2007/46 a z hlediska normy ISO 3833-1977. V tomto sdělení se objevuje informace, podle které „vozidlo Tucson má pouze jedno karosářské provedení, a to AF víceúčelové vozidlo.“ Dále se v tomto sdělení objevuje také informace, podle které „**v ČR bylo historicky „víceúčelové vozidlo“ považováno za provedení kombi a i tak zapisováno do TP**. Teprve s přechodem na převod dat z COC se do TP uvádí pojem „AF víceúčelové vozidlo“.“

Z výše uvedeného ozřejmění požadavků centrálního zadavatele na provedení poptávaných vozidel vyplývá, že argumentace stěžovatele předmětným přípisem

Ministerstva dopravy je nepatřičná, respektive svědčí o **častém matení a nejednotném užívání pojmů** popisujících typy vozidel z hlediska jejich karosářského provedení.

Jak již výše zmíněno, centrálnímu zadavateli **šlo o vozidla „určitého typu“**, nikoli **konkrétní homologace** ve smyslu citovaných předpisů a norem. Centrální zadavatel v příloze č. 5 zadávací dokumentace **dopodrobna a precizně vymezil technickou specifikaci poptávaných vozidel**. Vozidla nabídnutá vítězným uchazečem v zadávacím řízení na část 1, 2 i 3 veřejné zakázky **veškeré požadavky centrálního zadavatele vyjádřené v technické specifikaci poptávaných vozidel beze zbytku splňují, včetně, jak výše zdůvodněno, požadavku na provedení vozidel**. Skutečnost, že vítězným uchazečem nabídnuté vozidlo typu Tucson je ve smyslu citovaných předpisů a norem chápáno jako „víceúčelové vozidlo“, tomu naprosto není na překážku. Ve smyslu požadavků centrálního zadavatele na provedení poptávaných vozidel **lze pojem „víceúčelové vozidlo“ chápat jako pojem nadřazený** pojmům uvedeným centrálním zadavatelem v technické specifikaci poptávaných vozidel v příslušných položkách pro příslušné typy poptávaných vozidel z hlediska jejich provedení, což rovněž vítězný uchazeč doložil potvrzením zkušebny Ministerstva dopravy ČR - DEKRA CZ a.s.

Ohledně stěžovatelem tvrzené vyšší spotřeby víceúčelových vozidel oproti vozidlům jiných homologovaných typů centrální zadavatel uvádí, že **požadavek na spotřebu** poptávaných vozidel **je samozřejmě jedním z požadavků**, který musí být při tvorbě zadávací dokumentace ke konkrétní veřejné zakázce brán v úvahu, nicméně **žádné z ustanovení zadávací dokumentace k dané veřejné zakázce neposkytuje prostor k myšlenkové konstrukci vyjádřené stěžovatelem v námitkách, podle které by měla být víceúčelová vozidla jen kvůli své vyšší spotřebě centrálním zadavatelem a priori zavržena**. Spotřeba poptávaných vozidel je pouze jedním z mnoha zvažovaných ekonomických faktorů potenciálního poptávaného zboží a ani ekonomické faktory nejsou při poptávání jakéhokoli zboží ze strany centrálního zadavatele samojediné. Spotřeba pohonných hmot vozidla vítězného uchazeče splnila požadavek zadávací dokumentace, kdy maximální spotřeba byla v zadávací dokumentaci definována prostřednictvím vyhlášky č. 162/2011 Sb., o způsobu stanovení zvláštních technických podmínek pro účely zákona o veřejných zakázkách.

K údajnému nesouladu požadavků centrálního zadavatele na základní objem zavazadlového prostoru poptávaných vozidel se základním objemem zavazadlového prostoru vozidel nabízených vítězným uchazečem uvádí centrální zadavatel následující.

Jak vyplývá z Protokolu o jednání hodnotící komise, sepsaném dne 6. června 2016, hodnotící komise v rámci posouzení nabídky vítězného uchazeče konstatovala, že „v krycím listě nabídky uchazeč prohlašuje, že nabízené zboží splňuje požadavky zadavatele na výkon a funkci tak, jak je požadováno v zadávací dokumentaci, ale u některých položek nabídky to není zřejmé. Proto bude uchazeč požádán o vysvětlení nejasnosti v nabídce, aby hodnotící komise mohla posoudit splnění všech zadávacích podmínek.“

Příslušná žádost hodnotící komise o vysvětlení nabídky se týkala celkem tří záležitostí, včetně základního objemu zavazadlového prostoru, konkrétně toho, že „uchazeč ve své nabídce uvádí hodnotu 513 dm³, přičemž při nabízeném plnohodnotném dojezdovém kole je dle katalogu vozidla Tucson hodnota objemu kufru při vybavení vozidla plnohodnotnou rezervou 488 dm³.“

Vítězný uchazeč na žádost o vysvětlení nabídky reagoval ve stanovené lhůtě, přičemž k otázce základního objemu zavazadlového prostoru uvedl, že „základní objem zavazadlového prostoru u uchazečem nabízeného vozidla Tucson činí 513 dm³. Jedná se o základní objem zavazadlového prostoru zjištěného metodou VDA 211. Uchazeč pod touto hodnotou rozumí prostor mezi podlahou zavazadlového prostoru a nataženou krycí

roletou v základní verzi vozu Tucson, který je dodáván pouze se sadou na lepení pneumatik. Nabízený typ vozidla požadavek zadavatele v zadávacích podmínkách tak zcela splňuje, neboť požadovaný objem je v mezích objemu zavazadlového prostoru nabízeného vozidla. Ve vztahu k druhé uváděné hodnotě objemu zavazadlového prostoru 488 dm³ se pak jedná o hodnotu objemu zavazadlového prostoru při vybavení modelu Tucson plnohodnotnou rezervou. **Objem zavazadlového prostoru po dovybavení náhradním kolem, které dle platné legislativy ani není součástí povinné výbavy vozidla, však nelze považovat za základní objem zavazadlového prostoru.**“ Dále vítězný uchazeč popisuje, jakým způsobem centrální zadavatel v zadávacích podmínkách vymezil svůj požadavek na základní objem zavazadlového prostoru poptávaných vozidel v zadávací dokumentaci, a dodává, že v „praxi je za základní objem zavazadlového prostoru obvykle považována právě hodnota objemu zavazadlového prostoru bez rezervy, která není povinnou součástí výbavy dle platné legislativy. To lze prokázat i tím, že takto (bez dodatečné výbavy) je základní objem interpretován i dalšími výrobci vozidel.“ Dále vítězný uchazeč uvedl, že odbornou veřejností jsou přijímané metody pro měření objemu zavazadlového prostoru metody VDA 211 a VDA 213, přičemž nabízený model Tucson dle vítězného uchazeče **splňuje požadavek centrálního zadavatele na základní objem zavazadlového prostoru bez ohledu na použitou metodu měření.**

Z přílohy č. 5 zadávací dokumentace, pojednávající o technické specifikaci poptávaných vozidel, vyplývá následující. Základní objem zavazadlového prostoru tvoří položku č. 20 již zmíněných centrálním zadavatelem vytvořených tabulek, přičemž pro část 1 veřejné zakázky pro typ č. 1 vozidla je požadován základní objem zavazadlového prostoru minimálně 450 dm³, pro část 1 veřejné zakázky pro typ č. 2 vozidla je požadován základní objem zavazadlového prostoru minimálně 500 dm³, pro část 2 veřejné zakázky pro typ č. 3 vozidla je požadován základní objem zavazadlového prostoru minimálně 500 dm³ a pro část 3 veřejné zakázky pro typ č. 4 vozidla je požadován základní objem zavazadlového prostoru minimálně 500 dm³.

Jak vidno, **hodnotící komise** se ve vztahu k nabídkám podaným vítězným uchazečem v zadávacím řízení na část 1, 2 i 3 veřejné zakázky **problematikou základního objemu zavazadlového prostoru řádně zabývala**, shledala v nabídkách vítězného uchazeče v tomto nejasnost a v souladu s § 76 odst. 3 zákona požádala vítězného uchazeče o písemné vysvětlení nabídky. Vítězný uchazeč toto vysvětlení řádně a včas poskytl, přičemž hodnotící komise toto vysvětlení, jak vyplývá z Protokolu o jednání hodnotící komise, sepsaného dne 14. června 2016, **shledala jako důvodné a akceptovatelné.** Centrální zadavatel se s tímto závěrem hodnotící komise ztotožňuje a konstatuje, že vozidla nabídnutá vítězným uchazečem ohledně základního objemu zavazadlového prostoru **splňují požadavky centrálního zadavatele na základní objem zavazadlového prostoru, tak jak jsou tyto požadavky formulovány v zadávací dokumentaci.**

Stěžovatelovy pochybnosti, vyjádřené v námitkách, o tom, zda vozidla nabídnutá vítězným uchazečem splňují co do základního objemu zavazadlového prostoru požadavky centrálního zadavatele, jsou tedy liché.

Pro tuto část stěžovatelových námitek centrální zadavatel uzavírá, že není žádného právně relevantního důvodu považovat nabídky vítězného uchazeče podané v zadávacím řízení na část 1, 2 a 3 veřejné zakázky za nabídky nevhodné ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona. Proto centrální zadavatel této části stěžovatelových námitek nevyhovuje.

Ohledně tvrzení stěžovatele týkajících se údajně mimořádně nízké nabídkové ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče podaných v zadávacím řízení na část 1, 2 a 3 veřejné zakázky, konstatuje centrální zadavatel následující.

Z Protokolu o jednání hodnotící komise, sepsaného dne 6. června 2016, jednoznačně vyplývá, že **se hodnotící komise** na svém jednání uskutečněném téhož dne **otázkou možné mimořádně nízké nabídkové ceny** obsažené v nabídkách vítězného uchazeče podaných v zadávacím řízení na část 1, 2 a 3 veřejné zakázky **zabývala**, když citovaný protokol obsahuje k nabídce vítězného uchazeče i následující vyjádření.

„Komise rovněž posoudila výši nabídkové ceny ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a stanovila, že nabídka (vzhledem k nabídce uchazeče ŠKODA AUTO a.s., která je vyšší o cca 20%) neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu.“ Z uvedené formulace rovněž vyplývá, že hodnotící komise nepožádala vítězného uchazeče o písemné zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny ve smyslu § 77 odst. 1 zákona.

Centrální zadavatel konstatuje, že citovaná formulace je poněkud nešťastná, matoucí a neposkytuje centrálnímu zadavateli jednoznačný a nevyvratitelný důkaz o tom, že se hodnotící komise otázkou eventuální mimořádně nízké nabídkové ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče zabývala skutečně v souladu s § 77 odst. 1 zákona, který stanoví, že „při posouzení nabídek uchazečů z hlediska splnění zadávacích podmínek a v případě použití elektronické aukce po jejím ukončení posoudí hodnotící komise též výši nabídkových cen **ve vztahu k předmětu veřejné zakázky**. Jestliže nabídka obsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu **ve vztahu k předmětu veřejné zakázky**, musí si hodnotící komise vyžádat od uchazeče písemné zdůvodnění těch částí nabídky, které jsou pro výši nabídkové ceny podstatné.“

V citované formulaci obsažené v protokolu o jednání hodnotící komise se sice slovní spojení „ve vztahu k předmětu veřejné zakázky“ objevuje, ovšem z následujícího textu citované formulace se spíše zdá, **ačkoli tomu tak objektivně být nemusí**, že hodnotící komise posuzovala eventuální mimořádně nízkou nabídkovou cenu obsaženou v nabídkách vítězného uchazeče jen ve vztahu k nabídce stěžovatele. Centrální zadavatel **nemá žádnou možnost**, jak **objektivně věrohodně rekonstruovat** skutečné dění na předmětném jednání hodnotící komise, tím méně pak myšlenkové pochody jednotlivých členů hodnotící komise při tomto jednání. Při posuzování počínání hodnotící komise **je tak omezen pouze na zkoumání obsahu protokolů** o jednání hodnotící komise a dalších podkladů z těchto jednání vzešlých (jako například písemné vysvětlení nabídky ze strany vítězného uchazeče), přičemž informace z těchto podkladů ohledně splnění povinností hodnotící komise stanovených v § 77 odst. 1 zákona svědčí spíše o tom, že hodnotící komise těmto povinnostem ne zcela dostála, **byť tomu tak objektivně být nemusí**.

Stěžovatel v námitkách porovnává ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče jednak s předpokládanou hodnotou jednotlivých částí veřejné zakázky, jednak s nabídkovými cenami obsaženými v nabídkách stěžovatele, dále též s cenami vozidel typu Tucson nabízených vítězným uchazečem v maloobchodním prostředí a dále též s nabídkovými cenami obsaženými v nabídkách vítězného uchazeče podaných v minulosti v rámci zadávacích řízení realizovaných jinými veřejnými zadavateli. Stěžovatel v této souvislosti argumentuje rovněž relevantní rozhodovací praxí ÚOHS, jež má vycházet z legislativy EU a z rozhodnutí Soudního dvora EU (je pravdou, že definice mimořádně nízké nabídkové ceny jako „ceny, která nezaručuje danému uchazeči zisk“, se v několika rozhodnutích ÚOHS objevuje, vzhledem ke kontextu v těchto rozhodnutích však stěžovatelem tvrzená vazba na legislativu EU a rozhodnutí Soudního dvora EU není tak jednoznačná).

Centrální zadavatel **nepolemizuje** ani s číselnými údaji uváděnými stěžovatelem ve výše uvedených srovnávaních nabídkových cen, ani s definicí mimořádně nízké nabídkové ceny uváděné v předmětných rozhodnutích ÚOHS. Centrální zadavatel **konstatuje**, že na základě **informací, které má v daném čase k dispozici**, jakož i na základě **svých**

znalostí v daném oboru, které nejsou znalostmi renomovaného odborníka v oblasti automobilového průmyslu, **považuje** nabídkové ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče za nabídkové ceny, které se **objektivně mohou jevit jako mimořádně nízké nabídkové ceny ve vztahu k předmětu veřejné zakázky**. Centrální zadavatel přitom **nemá najisto postaveno**, zda hodnotící komise v rámci posouzení a hodnocení nabídek dostála zcela svým povinnostem stanoveným v 77 odst. 1 zákona.

Centrální zadavatel je **proto přesvědčen**, že by nabídkové ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče **měly projít procesem** předpokládaným v § 77 zákona, tedy písemným zdůvodněním těch částí nabídky, které jsou pro výši nabídkové ceny podstatné, ze strany vítězného uchazeče, a následnou akceptací či neakceptací tohoto písemného zdůvodnění ze strany zadavatele, respektive hodnotící komise. K tomuto přesvědčení vede centrálního zadavatele rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Afs 103/2013, ve kterém se Nejvyšší správní soud ztotožnil se dříve vyjádřeným právním názorem Krajského soudu v Brně v tom smyslu, že „Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje s právními závěry krajského soudu, který dovedl, že: a) zkoumání, zda konkrétní nabídka neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, je vždy **obligatorní** součástí procesu posuzování nabídek; b) **povinnost věcně se vyjádřit k důvodům**, pro které hodnotící komise nepovažuje žádnou z nabídkových cen za mimořádně nízkou, vzniká tehdy, pokud zadavatele nebo hodnotící komisi kdokoli (především z uchazečů, kteří podali nabídky) na možnost mimořádně nízkých nabídkových cen **věrohodně a kvalifikovaně upozornil**.“

Z uvedených důvodů se centrální zadavatel rozhodl této části námitek stěžovatele vyhovět, přičemž způsob provedení nápravy je popsán jednak ve výroku tohoto rozhodnutí, jednak v závěrečném shrnutí odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Za jakousi „zastřešující“ námitku stěžovatele lze považovat námitku týkající se údajného porušení zásady transparentnosti stanovené v § 6 odst. 1 zákona ze strany centrálního zadavatele, které stěžovatel spatřuje v postupech hodnotící komise týkajících se posouzení nabídek vítězného uchazeče jak z hlediska jejich vhodnosti ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona, tak z hlediska eventuální mimořádně nízké nabídkové ceny ve smyslu § 77 odst. 1 zákona, tedy z hledisek, která se prolínají i do ostatních částí stěžovatelových námitek. Porušení zásady transparentnosti spatřuje stěžovatel v tom, že se ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek neobjevují informace o posouzení nabídek vítězného uchazeče z hlediska vhodnosti ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona a z hlediska eventuální mimořádně nízké nabídkové ceny z hlediska § 77 odst. 1 zákona.

Centrální zadavatel konstatuje, že **uvedená „zastřešující“ námitka stěžovatele je zcela nedůvodná**.

Co **má obsahovat** zpráva o posouzení a hodnocení nabídek, **jednoznačně stanoví** § 80 odst. 1 věta první zákona, podle které „o posouzení a hodnocení nabídek pořídí hodnotící komise písemnou zprávu, která obsahuje seznam posouzených nabídek, seznam nabídek, které byly hodnotící komisí ze zadávacího řízení **vyřazeny spolu s uvedením důvodu**, popis **způsobu hodnocení zbývajících nabídek s odůvodněním**, výsledek hodnocení nabídek, popis hodnocení jednotlivých nabídek v rámci všech hodnotících kritérií, a údaj o složení hodnotící komise.“

V daném případě hodnotící komise pořídila zprávu o posouzení a hodnocení nabídek, kterou dne 14. června 2016 podepsali členové hodnotící komise, která byla téhož dne předána centrálnímu zadavateli a která obsahuje veškeré náležitosti, které podle § 80 odst. 1 zákona obsahovat má.

Citované ustanovení § 80 odst. 1 zákona zcela jasně vymezuje rozsah povinností tvůrce zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, tedy hodnotící komise, v tom smyslu, jaké informace při splnění jakých podmínek mají být ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek uvedeny. Tedy, z hlediska stěžovatelových námitek, v případě, **kdyby** hodnotící komise některou z nabídek vítězného uchazeče **vyřadila** ve smyslu § 76 odst. 1 zákona nebo § 77 odst. 6 zákona, musela by tento postup řádně odůvodnit. Avšak v případě, kdy hodnotící komise konkrétní nabídku posoudí z hlediska § 76 odst. 1 zákona a § 77 zákona, a shledá, že **není na místě konkrétní nabídku vyřadit, nestanoví jí zákon povinnost dopodrobna odůvodňovat, proč konkrétní nabídku nevyřadila, tedy proč konkrétní nabídka splnila veškeré zákonné požadavky a požadavky zadavatele uvedené v zadávacích podmínkách**. Takových požadavků je celá dlouhá řada a zatížit hodnotící komisi povinností ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek dopodrobna popsat všechny úvahy a myšlenkové pochody, které ji vedly k nevyřazení konkrétní nabídky, jistě **nebylo úmyslem zákonodárce**.

Pokud tedy hodnotící komise konkrétní nabídku v rámci posouzení nabídek **nevyřadí, platí, výkladem a contrario**, pro toho, kdo ve smyslu § 80 odst. 3 zákona nahlíží do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, že konkrétní **nevyřazená nabídka** veškeré zákonné požadavky a požadavky centrálního zadavatele dle názoru hodnotící komise **splňuje**, byť se to osobě, která nahlédla do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, nemusí líbit.

Pokud osoba, která nahlédla do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, jako v daném případě stěžovatel, nesdílí názor hodnotící komise související posouzením nabídek jiných uchazečů, a, jsou-li splněny další zákonem stanovené podmínky, je oprávněna proti následnému rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podat námítky, jak v daném případě učinil stěžovatel. Zadavatel je pak povinen se s námitkami stěžovatele precizně vypořádat, jak v daném případě činí centrální zadavatel tímto rozhodnutím. Jinými slovy, k **preciznímu hlubokému odůvodňování veškerých kroků zadavatele** v zadávacím řízení, včetně úvah a myšlenkových pochodů, **slouží námitkové řízení**, nikoli zpráva o posouzení a hodnocení nabídek.

Stěžovatel argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu 7 Afs 57/2012, které v námitkách cituje a které pojednává o zprávě o posouzení a hodnocení nabídek. Stěžovatelova citace z tohoto rozsudku však obsahuje, zřejmě záměrně, **mnohé vynechávky**, které ostatně stěžovatel přiznává **použitím vytečkovaných závorek** v částech citovaného textu.

Stěžovatelem citovaná pasáž „zpráva o posouzení a hodnocení nabídek je dokument, do kterého může nahlédnout jakýkoli uchazeč. Proto by měla být natolik podrobná, určitá a srozumitelná, aby pokud možno nebylo pochyb o skutečném postupu zadavatele při hodnocení jednotlivých nabídek“ se v citovaném rozsudku **objevuje, ale ne jako právní názor Nejvyššího správního soudu, nýbrž jako názor účastníka řízení k podané kasační stížnosti**.

Stěžovatelem dále citovaná pasáž „klíčovým dokumentem z hlediska přezkoumatelnosti postupu hodnotící komise, respektive zadavatele zakázky, je podle zákona o veřejných zakázkách zpráva o posouzení a hodnocení nabídek, protože citovaný zákon o žádném jiném „výstupu“ z posuzování nabídek nehovoří“ a dále pasáž „smyslem zákona o veřejných zakázkách je totiž jednoznačná transparentnost činnosti hodnotící komise ve smyslu zveřejnění a poskytnutí všech úvah, kterými se zabývala, a to nikoliv pouze ve vztahu ke stěžovateli, ale především ve vztahu k uchazečům o zakázku, popř. ve vztahu k subjektům, kteří požádají o poskytnutí kopie zprávy o posouzení a hodnocení nabídek podle zákona č. 106/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů“, vyjadřuje již právní názor

Nejvyššího správního soudu, který je ale **zcela vytržen z kontextu soudem řešeného případu** (v soudem řešeném případě se jednalo z hlediska zprávy o posouzení a hodnocení nabídek o to, zda ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek absentoval či neabsentoval **popis hodnocení nabídek v rámci jednotlivých subkritérií, tedy jednoznačná náležitost stanovená v § 80 odst. 1 zákona**).

V žádném případě z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu **nevyplývá povinnost hodnotící komise** uvádět ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek **informace jdoucí nad náležitosti** stanovené v § 80 odst. 1 zákona, jak se mylně domnívá stěžovatel.

Další, v této souvislosti stěžovatelem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, jakož i Krajského soudu v Brně, již jen vymezují, popřípadě zpřesňují definici pojmu „zásada transparentnosti“, tak jak je stanovena v § 6 odst. 1 zákona. Ze žádného z těchto rozsudků však **nevyplývá povinnost hodnotící komise** činit ohledně zprávy o posouzení a hodnocení nabídek **cokoli nad rámec povinností** stanovených v § 80 odst. 1 zákona.

Z uvedených důvodů centrální zadavatel námitkám stěžovatele v této části nevyhovuje.

Centrální zadavatel shledal právně relevantní důvody pro částečné vyhovění námitkám stěžovatele v té části námitek, která se týká stěžovatelem tvrzené mimořádně nízké nabídkové ceny obsažené v nabídkách vítězného uchazeče podaných v zadávacím řízení na části 1, 2 a 3 veřejné zakázky. V ostatních částech centrální zadavatel neshledal právně relevantní důvody pro vyhovění námitkám stěžovatele. Proto centrální zadavatel rozhodl o stěžovatelových námitkách tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Ohledně zvoleného způsobu nápravy vzal centrální zadavatel v potaz především fázi, ve které se zadávací řízení na část 1, 2 a 3 veřejné zakázky nachází. Za situace, kdy byla vydána rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky pro část 1, 2 i 3 veřejné zakázky, jejichž zrušení a následné nové posouzení a hodnocení nabídek stěžovatel navrhuje, nevidí centrální zadavatel jiný vhodný způsob provedení nápravy než v tomto smyslu vyhovět návrhu stěžovatele, rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky zrušit a v souladu s § 79 odst. 5 zákona ustanovit jinou hodnotící komisi, která následně provede nové posouzení a hodnocení nabídek.

III.

Poučení:

Centrální zadavatel v souladu s § 111 odst. 2 zákona uvědomuje stěžovatele o možnosti podat ve lhůtě 10 kalendářních dnů (dle § 114 odst. 4 zákona) návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, ohledně těch částí námitek, kterým centrální zadavatel tímto rozhodnutím nevyhověl, u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Lhůta se počítá ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Stejnopis návrhu musí být v téže lhůtě doručen zadavateli.

Ing. Vladimír Kaliba
za centrálního zadavatele